

Literaire bijlage bij Mijn weekblad

William Makepiece Thackeray

Er is geen grotere tegenstelling denkbaar dan tussen de twee weesmeisjes Jane Eyre en Becky Sharp, die zo totaal verschillen in de manier waarop zij dromen en de uitdaging van het leven aanvaarden. De verhalen van de Brontë-zusters berusten nog in hoge mate op de romantische traditie met als hoogtepunt het huwelijk van twee geliefden die voor eeuwig aan elkaar worden verbonden. Het vergde de inbreng van een realistische schrijver om een reëler portret van een vrouwenleven te schetsen. De man, die dat deed en meteen een van de belangrijkste romans van de negentiende eeuw schreef, was *William Makepiece Thackeray* (1811 – 1863).

1848 W. M. Thackeray *Vanity Fair*

De hoofdpersoon in deze kermis der ijdelheid is Becky Sharp, die meteen al in het eerste hoofdstuk haar visitekaartje afgeeft door bij haar afscheid van de kostschool het meegegeven boek uit het raampje van de koets te smijten. Haar tegenspeelster is de liefvallige Amelia Sedley, die haar meeneemt naar haar ouderlijk huis. "Ik sta alleen op de wereld", aldus de levensfilosofie van Becky, "Ik heb niets te verwachten dan wat het werk van mijn eigen handen me verschaffen kan, en terwijl die roodwangige Amelia, met niet de helft van mijn verstand, tienduizend pond bezit, en een verzekerde toekomst, heb ik, arme Rebecca (en mijn figuur is beter dan het hare!) slechts mezelf en mijn eigen vernuft om op te vertrouwen. Laten we eens zien

of mijn vernuft mij geen begerenswaardige positie kan bezorgen, en of ik niet de een of andere dag Amelia kan tonen dat ik haar meerdere ben. Niet dat ik een hekel aan haar heb; wie zou een hekel hebben aan zo'n onschuldig, vriendelijk schepseltje? Maar het zal een grote dag zijn wanneer ik een voornamere plaats in de wereld inneem dan zij. En waarom zou ik niet?"

Trouw aan dit uitgangspunt aanvaardt ze de strijd tegen de conventies van het fatsoen om haar plaats in de maatschappij te veroveren en met een paar kleine uitzonderingen slaagt ze daarin wonderwel. Na een vergeefse poging Amelia's broer Joseph Sedley te strikken, wordt ze gouvernante bij de aanzienlijke familie Crawley. Weldra windt ze alle leden van deze familie om haar vingers. Als tenslotte de oude Sir Pitt Crawley haar ten huwelijk vraagt, moet ze weigeren omdat ze intussen is getrouwd met de jongste zoon Rawdon Crawley. De beschrijving van haar levensgang in een lange reeks hoofdstukken geeft Thackeray de kans alle facetten van de burgerlijke maatschappij in de eerste helft van de negentiende eeuw met scherpe lijnen te tekenen en geen menselijke zwakheid ontgaat hem. Het echtpaar reist naar Brussel, waar Becky triomfen viert, haar man meevecht in de slag bij Waterloo en de echtgenoot van Amelia sneuvelt. Becky krijgt een zoon, die ze uitbestedt in een Franse dorp bij Parijs. Ook later, terug in Engeland, geeft ze het kind weinig aandacht. Ze wordt voorgesteld aan het Hof, vangt Lord Steyne in haar strikken, maar als dat leidt tot een uitbarsting van jaloezie bij haar man komt er plotseling een einde alles wat ze dacht te hebben veroverd. Haar man verdwijnt dan naar een verre, ongezonde kolonie en zelf zwerft ze door Europa, vooral langs de speeltafels. Aan één daarvan ontmoet ze Joseph Sedley weer en via hem ook weer Amelia. Ze slaagt er in de naïeve Joseph van zijn geld te beroven en laat hem een levensverzekering voor haar afsluiten. Kort daarna overlijden zowel Joseph als haar echtgenoot Rawdon en trekt ze zich terug in een luxe badplaats om zich als de gewaardeerde Lady Crawley met liefdadigheid bezig te houden. Thackeray noemde zijn roman zelf een boek zonder een held, maar het lijdt geen twijfel dat hij in de slimme Becky Sharp een ware heldin wilde scheppen.

Een Amerikaanse uitgave van 1869 bevatte deze illustraties van de auteur.